

Hvad vort Ændringsforslag om at yde Statens Skovarbejdere en Minimaldagløn af 2½ Kr. angaar, have vi nu hørt, at den højtærede Minister bestemt vil fraraade det, det kan han ikke gaa med til. Han stiller sig her paa det mærkelige Standpunkt, at han siger, at naar Skovarbejderne ikke faa deres Ønske opfyldt her, er det os Socialdemokrater, der ere Skyld deri. Navnlig skal det hidrøre fra den Stilling, vi indtog, da denne Sag var til Forhandling den 12. Maj 1903. Da forelaa der for Rigsdagen Andragende fra Skovarbejderne om det samme, at de maatte faa en Minimaldagløn af 2½ Kr. og en Godtgørelse for Slid paa Værktøj af 20 Kr. Hele det øvrige Finansudvalg vilde ikke gaa med til at henvise denne Sag til Ministeren, medens vi to Socialdemokrater mente, at det var vor Pligt at søge at faa den henvist til Ministeren og bragt ned her i Salen, saa at den kunde komme til Forhandling her. Det viste sig ogsaa, at da vi bragte Sagen ned i Salen, var der flere Medlemmer, der sluttede sig til vort Forslag, og som ligeledes kunde ønske denne Sag fremmet. Jeg skal saaledes her nævne det ærede Medlem for Silkeborg (Byriel-Jensen), der udtalte sig meget sympatisk overfor Skovarbejdernes Krav og ønskede, at de maatte blive gennemførte. Jeg skal nævne Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), der ogsaa fandt, at Skovarbejdernes Krav vare rimelige og billige, og at de godt kunde imødekommes. Og den højtærede Landbrugsminister udtalte sig ogsaa meget velvillig overfor Sagen den Gang. Jeg tillader mig at citere et Par af de Udtalelser, han fremkom med. Han siger: „Saafremt der fra Skovarbejderne fremkommer begrundede Besvælinger over for lav Arbejdsfortjeneste, skal jeg gerne skænke saadanne Besvælinger en nøje og velvillig Overvejelse“. Paa Grundlag af de Udtalelser, der saaledes fremkom fra forskellige Sider, toge vi Forslagsstillere vort Forslag tilbage, lod det ikke komme til Afstemning her i Tinget, og vi troede da sikkert at kunne stole paa, at naar den højtærede Minister havde udtalt sig saa velvillig, vilde der ogsaa snart fremkomme et Forslag, der imødekomm Skovarbejdernes Ønske. Det er nu imidlertid ikke sket. Der er gaaet to Aar

siden den Tid, og den højtærede Landbrugsminister har ikke gjort noget, har ikke fremsat noget Forslag i den Retning. Derfor komme nu disse Skovarbejdere igen til Rigsdagen. De have ventet i to Aar, nu komme de igen, og de komme naturligvis paa Grundlag af de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister den Gang fremsatte: „nøje og velvillig Overvejelse“. Hvorvidt Overvejelsen har været nøje, kunne vi udenforstaaende ikke dømme om, men jeg tænker, at den højtærede Landbrugsminister tidt har tænkt paa denne Sag, nøje og grundigt overvejet den. Velvillien have vi dog under alle Omstændigheder ikke mærket noget til. Den højtærede Minister stiller sig lige saa afvisende som den Gang, vil ikke gaa med dertil. Han finder, at den Betaling, de faa, er stor nok til det Arbejde, de udføre. Han anfører, at disse Folk foruden deres Dagløn have andre Goder fra Statens Side. Der er nogle af Skovarbejderne — det er naturligvis langt fra dem alle —, som have Fribolig, det er sandt, men det er dog saaledes at forstaa, at de selv skulle vedligeholde Huset. De sige selv, at disse Boliger som oftest ere tarvelige Boliger, og at Værdien af dem kan sættes til 30—40 Kr. om Aaret. Saa siger den høje Minister, at de have Græsning til en Ko. Ja, det har ganske vist en Del af dem, langt fra ikke alle, men det er dog ogsaa paa visse indskrænkende Betingelser. Naar f. Eks. Koen græsser i Skoven, faar den ikke Lov at gaa løs omkring, der skal være et Menneske til at passe paa den, og naar Skovarbejderne faa Lov til at slaa Græs i Skovene, er det paa Steder rundt omkring, saa at de ofte have meget Besvær med at slaa det og meget Besvær med at faa det hjem. Det er derfor ikke saadan særlig store Goder, de oppebære, og det er jo ikke nær dem alle, der have disse Goder. Jeg synes derfor, at der kunde være al Grund til at imødekomme dette Andragende. Vi have delt vort Forslag i to Afstemningspunkter. Det ene vedrører selve Daglønnen, det andet disse stakkels 20 Kr. for Slid af Værktøjet. Men heller ikke det kan vinde Bifald hos Flertallet eller den højtærede Minister. Han anbefaler at nægte begge Dele.